

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 436-437/2559

เด็กชายจตุรงค์ ศรีหมาน โดยนางสาวมานิจ บัวดวง ผู้ใช้อำนาจปกครองโจทก์ นางชุติมา บัวงาม กับพวกจำเลย บริษัท รัชการการทองเที่ยว จำกัดจำเลย ร่วม

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 437, ป.วิ.พ. มาตรา 57, ป.วิ.พ. มาตรา 172

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยที่ 10 และ ป. ขับรถเฉี่ยวชนกัน ทำให้ผู้ตายถึงแก่ความตาย และทำให้ทรัพย์สินของผู้ตายได้รับความเสียหาย ดังนั้นจำเลยที่ 10 และ ป. จึงเป็นผู้ครอบครองหรือเป็นผู้ควบคุมดูแลยานพาหนะอันเดินด้วยกำลังเครื่องจักรกล โดยผู้ตายไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องในการควบคุมหรือครอบครองเครื่องจักรกลที่ก่อให้เกิดความเสียหายด้วย จำเลยที่ 10 และ ป. จึงต้องรับผิดชอบเพื่อการเสียหายอันเกิดจากยานพาหนะนั้นวันแต่จะพิสูจน์ได้ว่าเกิดจากเหตุสุดวิสัยหรือเป็นเพราะความผิดของผู้เสียหายนั่นเอง ตาม ป.พ.พ. มาตรา 437 วรรคหนึ่ง การที่โจทก์บรรยายฟ้องโดยเล่าข้อเท็จจริงถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นว่า จำเลยที่ 10 และ ป. เป็นผู้ขับซึ่งถือเป็นผู้ควบคุมยานพาหนะที่เดินด้วยกำลังเครื่องจักรกลแล้วเกิดการเฉี่ยวชนกัน ทำให้ผู้ตายถึงแก่ความตายและทรัพย์สินได้รับความเสียหาย จำเลยที่ 3 เป็นนายจ้าง ป.และเป็นเจ้าของรถลากจูงที่ ป. เป็นผู้ขับ ซึ่งเอาประกันไว้แก่จำเลยที่ 9 จึงขอให้ร่วมกันใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์ที่ 1 แม้จะมีได้บรรยายว่าเป็นความประมาทของฝ่ายใดหรือทั้งสองฝ่ายและขับรถประมาทกันอย่างไร ก็เป็นการบรรยายโดยแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหาทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาเช่นนั้นแล้ว คำฟ้องโจทก์ที่ 1 ในส่วนของจำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 9 ไม่เคลือบคลุมตาม ป.วิ.พ. มาตรา 172 วรรคสอง สัญญาเช่าที่ทำขึ้นระหว่างจำเลยที่ 11 กับจำเลยร่วม ข้อ 7 ระบุว่า ผู้ให้เช่า (จำเลยร่วม) ต้องรับผิดชอบต่อความเสียหายใด ๆ อันเกิดต่อผู้โดยสารในรถยนต์ที่นำมาให้เช่าและบุคคลภายนอกอันเป็นการสืบเนื่องมาจากการกระทำไม่ว่าโดยตรงหรือโดยอ้อมของพนักงานขับรถ หรือบริษัทจำเลยผู้เช่า (จำเลยที่ 11) หรือผู้ให้เช่า (จำเลยร่วม) ดังนั้น แม้จำเลยร่วมจะมีใช้เป็นนายจ้างจำเลยที่ 10 และเป็นเพียงผู้ให้เช่ารถกระบะ แต่เมื่อมีเหตุละเมิดเกิดขึ้นและทำให้จำเลยที่ 11 มีสิทธิที่จะไล่เบี้ยให้จำเลยร่วมต้องรับผิดชอบต่อจำเลยที่ 11 จำเลยที่ 11 ย่อมมีอำนาจขอให้ศาลมีหมายเรียกจำเลยร่วมเข้ามาในคดีได้เพื่อให้การพิจารณาพิพากษาเสร็จไปในคราวเดียว ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 57 (3) โจทก์ที่ 1 บรรยายฟ้อง ตั้งสภาพแห่งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาของจำเลยที่ 5 ถึงที่ 8 ว่า จำเลยที่ 5 ในฐานะตัวการหรือนายจ้างของ ป. ส่วนจำเลยที่ 6 ถึงที่ 8 เป็นหุ้นส่วนประเภทไม่จำกัดความรับผิดชอบและเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการห้างหุ้นส่วนจำกัดจำเลยที่ 5 ไม่ได้บรรยายให้เห็นว่า การที่ ป. ขับรถลากจูงนั้นเป็นการกระทำเพื่อประโยชน์หรือในทางการที่จ้างของจำเลยที่ 5 จึงเป็นคำฟ้องเคลือบคลุม จำเลยที่ 5 จึงไม่ต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ที่ 1 และทำให้จำเลยที่ 6 ถึงที่ 8 ไม่ต้องร่วมรับผิดชอบต่อโจทก์ที่ 1 ด้วย ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยปัญหาข้อนี้ชอบแล้ว ฎีกาของโจทก์ที่ 1 ฟังไม่ขึ้นเดิมสำนวนหลังเป็นคดีหมายเลขดำที่ 1048/2548 หมายเลขแดงที่ 396/2550 ของศาลจังหวัดชุมพร ซึ่งระหว่างพิจารณาคดีดังกล่าว โจทก์ถอนฟ้องจำเลยที่ 2 ศาลจังหวัดชุมพรจึงมีคำสั่งให้จำหน่ายคดีเฉพาะจำเลยที่ 2 ออกจากสารบบความ และต่อมาได้ออนคดีดังกล่าวมาพิจารณาพิพากษาคดีที่ศาลชั้นต้น

คำพิพากษา

คดีทั้งสองสำนวนนี้ ศาลชั้นต้นพิจารณาและพิพากษารวมกัน โดยให้เรียกโจทก์ในสำนวนแรกว่า โจทก์ที่ 1 และเรียกโจทก์ในสำนวนหลังว่า โจทก์ที่ 2 เรียกจำเลยที่ 1 ถึงที่ 12 ในสำนวนแรกว่า จำเลยที่ 1 ถึงที่ 12 ตามลำดับ และเรียกจำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 ในสำนวนหลังว่า จำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 5 ตามสำนวนแรก โจทก์ทั้งสองสำนวนฟ้องเป็นใจความว่าขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันชำระเงินจำนวน 1,246,989 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินจำนวน 1,166,774 บาท นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ที่ 1 ให้จำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 5 ร่วมกันชำระเงิน 775,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้องไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ที่ 2 จำเลยที่ 1 และที่ 3 ให้การขอให้ยกฟ้อง จำเลยที่ 2 และที่ 4 ขาดนัดยื่นคำให้การ จำเลยที่ 5 ถึงที่ 11 ให้การขอให้ยกฟ้อง ระหว่างพิจารณา จำเลยที่ 11 ขอให้เรียกบริษัทหิ้งสรรคการทองเทียว จำกัด เข้ามาเป็นจำเลยร่วม ศาลชั้นต้นอนุญาต จำเลยร่วมให้การขอให้ยกฟ้อง จำเลยร่วมขาดนัดพิจารณา ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชำระเงินเป็นค่าเสียหายในทรัพย์สินของนางมนัส ผู้ตาย แก่โจทก์ที่ 1 จำนวน 1,008,400 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 26 มกราคม 2548 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ แต่ดอกเบี้ยถึงวันที่ 25 มกราคม 2549 อันเป็นวันฟ้อง ต้องไม่เกินจำนวน 80,215 บาท ตามที่โจทก์ที่ 1 ขอให้จำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 5 ร่วมกันชำระเงินเป็นค่าเสียหายในทรัพย์สินของผู้ตายแก่โจทก์ที่ 2 จำนวน 220,000 บาท ตามที่โจทก์ที่ 2 ขอ พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ที่ 2 แต่ความรับผิดของจำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 5 ที่จะต้องชำระแก่โจทก์ทั้งสองรวมกันแล้วไม่เกินจำนวน 1,008,400 บาท กับให้จำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 5 ร่วมกันชำระเงินค่าเสียหายในความตายของผู้ตายและค่ารักษาพยาบาลแก่โจทก์ที่ 2 จำนวน 243,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ที่ 2 กับให้จำเลยทั้งสองร่วมกันใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ที่ 1 และให้จำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 5 ร่วมกันใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ที่ 2 โดยกำหนดค่าทนายความให้โจทก์ทั้งสองคนละ 10,000 บาท ค่าขออื่นนอกจากนี้ให้ยก ยกฟ้องโจทก์ที่ 1 สำหรับจำเลยร่วม ค่าฤชาธรรมเนียมระหว่างโจทก์ที่ 1 กับจำเลยร่วมให้เป็นพับ จำเลยที่ 1 ที่ 3 ที่ 5 ถึงที่ 9 ที่ 11 และที่ 12 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 ที่ 9 ถึงที่ 12 และจำเลยร่วมร่วมกันชำระค่าเสียหายในทรัพย์สินของนางมนัส ผู้ตาย แก่โจทก์ที่ 1 จำนวน 580,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 26 มกราคม 2548 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ในหนี้จำนวนดังกล่าว ให้จำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 5 ร่วมกันชำระค่าเสียหายในทรัพย์สินของผู้ตายแก่โจทก์ที่ 2 จำนวน 220,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ตามที่โจทก์ที่ 2 ขอ แต่ความรับผิดของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ต้องไม่เกินกว่าทรัพย์มรดกที่ตกทอดได้แก่ตน และความรับผิดของจำเลยที่ 11 ในการกระทำความผิดของนายประธานหรือประสาร เมื่อรวมทั้งหมดต้องไม่เกินกว่า 600,000 บาท ตามที่กำหนดไว้ในกรรมธรรม์ กับให้จำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 5 ร่วมกันชำระค่าขาดไร้อุปกรณ์และค่ารักษาพยาบาลโจทก์ที่ 2 เป็นเงิน 243,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ที่ 2 แต่ความรับผิดของจำเลยที่ 1 ต้องไม่เกินกว่าทรัพย์มรดกที่ตกทอดได้แก่ตน ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ ยกฟ้องโจทก์ที่ 1 ในส่วนจำเลยที่ 5 ถึงที่ 8 ค่าฤชาธรรมเนียมระหว่างโจทก์ที่ 1 และจำเลยที่ 5 ถึงที่ 8 ทั้งสองศาลให้เป็นพับ โจทก์ที่ 1 จำเลยที่ 1 ที่ 3 ที่ 5 ที่ 9 ที่ 11 และจำเลยร่วมฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงในชั้นฎีการับฟัง

เป็นยุติได้ว่า โจทก์ที่ 2 เป็นสามีโดยชอบด้วยกฎหมายของนางมนัส ผู้ตาย โจทก์ที่ 1 เป็นบุตรของ โจทก์ที่ 2 กับผู้ตาย จำเลยที่ 1 เป็นภริยาของนายประสานหรือประสาร จำเลยที่ 2 เป็นบุตรของ นายประสาน จำเลยที่ 3 เป็นห้างหุ้นส่วนจำกัดโดยมีจำเลยที่ 4 เป็นหุ้นส่วนผู้จัดการจำเลยที่ 3 เป็นเจ้าของรถลากจุ้งหมายเลขทะเบียน 70 - 1274 ชุมพร และเป็นผู้เอาประกันภัยรถลากจุ้งไว้แก่ จำเลยที่ 9 จำเลยที่ 5 จดทะเบียนเป็นผู้ประกอบการขนส่ง จำเลยที่ 6 ถึงที่ 8 เป็นหุ้นส่วนประเภท ไม่จำกัดความรับผิดชอบของจำเลยที่ 5 จำเลยที่ 11 เดิมเป็นรัฐวิสาหกิจ ต่อมาแปรสภาพเป็น บริษัทมหาชนตามพระราชบัญญัติทุนรัฐวิสาหกิจ พ.ศ.2542 จำเลยที่ 10 เป็นลูกจ้างจำเลยที่ 11 จำเลยที่ 11 เข้ารถยนต์จากจำเลยร่วมทั้งหมดจำนวน 294 คัน เพื่อนำมาใช้ในกิจการของจำเลยที่ 11 โดยรวมรถกระบะหมายเลขทะเบียน วน 3569 กรุงเทพมหานคร ด้วย รถกระบะดังกล่าวนี้ได้ ทำสัญญาประกันภัยไว้กับจำเลยที่ 12 เมื่อวันที่ 26 มกราคม 2548 จำเลยที่ 10 ขับรถกระบะ ดังกล่าวไปไชน่าเริ่ญจากตู้โทรศัพท์สาธารณะ ขากลับเมื่อจำเลยที่ 10 ขับรถมาถึงบริเวณ สามแยกบ้านกานะ หมู่ที่ 1 ตำบลบ้านควน อำเภอเมืองสตูล จังหวัดสตูล นายประสานขับรถ ลากจุ้งตามมาด้านหลัง จำเลยที่ 10 จะเปลี่ยนช่องเดินรถไปทางขวา เป็นเหตุให้เฉี่ยวชนกับรถ ลากจุ้ง รถลากจุ้งเสียหลักข้ามเกาะกลางถนนไปชนบ้านจนได้รับความเสียหายจำนวน 3 หลัง รวมทั้งบ้านของผู้ตายเลขที่ 189 ได้รับความเสียหายพังทั้งหลัง นายประสานและผู้ตายถึงแก่ ความตาย และโจทก์ที่ 2 ได้รับความบาดเจ็บ หลังเกิดเหตุพนักงานสอบสวนทำการสอบสวนแล้วมี ความเห็นว่า เหตุรถชนเป็นความประมาทของคนที่ขับรถทั้งสองคัน จำเลยที่ 10 ให้การรับสารภาพ ในข้อหาขับรถโดยประมาท ศาลพิพากษาลงโทษจำเลยที่ 10 คดีถึงที่สุดแล้ว มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัย ตามฎีกาของจำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 9 เป็นประการแรกว่า คำฟ้องโจทก์ที่ 1 ในส่วนของจำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 9 เคลือบคลุมหรือไม่ เห็นว่า จำเลยที่ 10 และนายประสานขับรถเฉี่ยวชนกัน ทำให้ผู้ตาย ถึงแก่ความตาย และทำให้ทรัพย์สินของผู้ตายได้รับความเสียหาย ดังนั้นจำเลยที่ 10 และนาย ประสานจึงเป็นผู้ครอบครองหรือเป็นผู้ควบคุมดูแลยานพาหนะอันเดินด้วยกำลังเครื่องจักรกล โดย ผู้ตายไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องในการควบคุมหรือครอบครองเครื่องจักรกลที่ก่อให้เกิดความเสียหาย ด้วย จำเลยที่ 10 และนายประสานจึงต้องรับผิดชอบเพื่อการเสียหายอันเกิดจากยานพาหนะนั้นนับแต่ จะพิสูจน์ได้ว่าเกิดจากเหตุสุดวิสัยหรือเป็นเพราะความผิดของผู้เสียหายนั่นเอง ตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 437 วรรคหนึ่ง โจทก์ที่ 1 ย่อมได้รับประโยชน์จาก ข้อสันนิษฐานของกฎหมายเพราะเป็นหน้าที่ของผู้ครอบครองหรือผู้ควบคุมดูแลยานพาหนะที่เดิน ด้วยกำลังเครื่องจักรกลจะต้องให้การและมีภาระการพิสูจน์ว่าไม่ต้องรับผิดชอบเพราะสาเหตุ ตามกฎหมายข้อใด การที่โจทก์บรรยายฟ้องโดยเล่าข้อเท็จจริงถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นว่า จำเลยที่ 10 และนายประสานเป็นผู้ขับซึ่งถือเป็นผู้ควบคุมดูแลยานพาหนะที่เดินด้วยกำลังเครื่องจักรกลแล้วเกิดการ เฉี่ยวชนกัน ทำให้ผู้ตายถึงแก่ความตายและทรัพย์สินได้รับความเสียหาย จำเลยที่ 3 เป็นนายจ้าง นายประสานและเป็นผู้เจ้าของรถลากจุ้งที่นายประสานเป็นผู้ขับ ซึ่งเอาประกันไว้แก่จำเลยที่ 9 จึง ขอให้ร่วมกันใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์ที่ 1 แม้จะมีได้บรรยายว่าเป็นความประมาทของฝ่ายใดหรือ ทั้งสองฝ่ายและขับรถประมาทกันอย่างไร ก็เป็นการบรรยายโดยแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหาทั้ง ข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาเช่นนั้นแล้ว เพราะจำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 9 สามารถให้การต่อสู้ คดีได้ ทั้งเป็นเรื่องราวละเอียดที่จะนำสืบในชั้นพิจารณา คำฟ้องโจทก์ที่ 1 ในส่วนของจำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 9 ไม่เคลือบคลุม ฎีกาจำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 9 พังไม่ขึ้น มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยต่อไปตาม ฎีกาของจำเลยร่วมว่า จำเลยร่วมต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ที่ 1 ด้วยดังที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษา

หรือไม่ จำเลยร่วมฎีกาว่า จำเลยร่วมเป็นเพียงผู้ให้เช่ารถกระบะแก่จำเลยที่ 11 แม้ในสัญญาเช่าจะมีข้อความให้จำเลยร่วมรับผิดชอบในความเสียหายต่อบุคคลภายนอกไม่ว่าจะโดยตรงหรือโดยอ้อมของพนักงานขับรถ ก็เป็นสัญญาที่ไม่เป็นธรรม เห็นว่า สัญญาเช่า ที่ทำขึ้นระหว่างจำเลยที่ 11 กับจำเลยร่วม เป็นสัญญาที่จำเลยที่ 11 เช่ารถยนต์จากจำเลยร่วมไปใช้ในกิจการของจำเลยที่ 11 เป็นจำนวนมากถึง 249 คัน เป็นสัญญาต่างตอบแทนที่ต่างฝ่ายต่างได้รับผลประโยชน์ในการทำธุรกิจด้วยกัน ไม่ปรากฏมีข้อเท็จจริงที่จำเลยร่วมต้องอยู่ในสภาพที่จำเลยที่ 11 บังคับให้จำเลยร่วมตกอยู่ในสถานะจำยอมต้องทำสัญญาเช่ากับจำเลยที่ 11 เชื่อว่าสาเหตุที่จำเลยร่วมเช่าทำสัญญาเช่ากับจำเลยที่ 11 เป็นเพราะจำเลยร่วมได้พิจารณาแล้วว่าแม้ให้จำเลยร่วมต้องรับผิดชอบในการขับรถของพนักงานบริษัทจำเลยที่ 11 ด้วย จำเลยร่วมก็จะได้ผลประโยชน์ตอบแทนที่คุ้มค่า ไม่ถือเป็นสัญญาที่ไม่เป็นธรรม ดังนั้น แม้จำเลยร่วมจะมีใช่เป็นนายจ้างจำเลยที่ 10 และเป็นเพียงผู้ให้เช่ารถกระบะ แต่เมื่อมีเหตุละเมิดเกิดขึ้นและทำให้จำเลยที่ 11 มีสิทธิที่จะไล่เบี้ยให้จำเลยร่วมต้องรับผิดชอบต่อจำเลยที่ 11 ตามสัญญาเช่ารถยนต์ระหว่างจำเลยที่ 11 กับจำเลยร่วมข้อ 7 ซึ่งระบุว่า ผู้ให้เช่า (จำเลยร่วม) ต้องรับผิดชอบต่อความเสียหายใด ๆ อันเกิดต่อผู้โดยสารในรถยนต์ที่นำมาให้เช่าและบุคคลภายนอกอันเป็นการสืบเนื่องมาจากการกระทำไม่ว่าโดยตรงหรือโดยอ้อมของพนักงานขับรถหรือบริษัทของผู้เช่า (จำเลยที่ 11) หรือผู้ให้เช่า (จำเลยร่วม) เอง ดังนี้ จำเลยที่ 11 ย่อมมีอำนาจขอให้ศาลมีหมายเรียกจำเลยร่วมเข้ามาในคดีได้เพื่อให้การพิจารณาพิพากษาเสร็จไปในคราวเดียว เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยที่ 10 พนักงานขับรถบริษัทจำเลยที่ 11 ได้ขับรถกระบะหมายเลขทะเบียน วน 3569 กรุงเทพมหานคร ซึ่งจำเลยที่ 11 เข้ามาจากจำเลยร่วมด้วยความประมาทชนกับรถลากจูงหมายเลขทะเบียน 70 - 1274 ชุมพร ที่นายประสาน เป็นผู้ขับเป็นเหตุให้นางมนัส ผู้ตาย และนายประสานถึงแก่ความตาย โจทก์ที่ 2 ได้รับบาดเจ็บ และบ้านของผู้ตายได้รับความเสียหายพังทั้งหลัง จำเลยร่วมจึงต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนในมูลเหตุละเมิดดังกล่าว แก่โจทก์ที่ 1 บุตรผู้ตาย ซึ่งเป็นบุคคลภายนอกตามสัญญาเช่ารถยนต์ระหว่างจำเลยที่ 11 กับจำเลยร่วมข้อ 7 ดังกล่าว ฎีกาของจำเลยร่วมฟังไม่ขึ้น มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยต่อไปตามฎีกาของโจทก์ที่ 1 ว่า ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษายกฟ้องโจทก์ที่ 1 ในส่วนของจำเลยที่ 5 ถึงที่ 8 เพราะเป็นคำฟ้องเคลือบคลุม ชอบแล้วหรือไม่ เห็นว่า โจทก์ที่ 1 บรรยายฟ้อง ตั้งสภาพแห่งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาของจำเลยที่ 5 ถึงที่ 8 ว่า จำเลยที่ 5 ในฐานะตัวการหรือนายจ้างของนายประสาน ส่วนจำเลยที่ 6 ถึงที่ 8 เป็นหุ้นส่วนประเภทไม่จำกัดความรับผิดชอบและเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการ ห้างหุ้นส่วนจำกัดจำเลยที่ 5 ไม่ได้บรรยายให้เห็นว่า การที่นายประสานขับรถลากจูงนั้นเป็นการกระทำเพื่อประโยชน์หรือในทางการที่จ้างของจำเลยที่ 5 จึงเป็นคำฟ้องเคลือบคลุม จำเลยที่ 5 จึงไม่ต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ที่ 1 และทำให้จำเลยที่ 6 ถึงที่ 8 ไม่ต้องร่วมรับผิดชอบต่อโจทก์ที่ 1 ด้วย ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยปัญหาข้อนี้ชอบแล้ว ฎีกาของโจทก์ที่ 1 ฟังไม่ขึ้น พิพากษาแก้เป็นว่า ความรับผิดของจำเลยที่ 9 ในการกระทำละเมิดของนายประสานหรือประสาร เมื่อรวมทั้งหมดต้องไม่เกิน 600,000 บาท ตามที่กำหนดไว้ในกรมธรรม์ ส่วนจำเลยที่ 11 ไม่จำกัดความรับผิด นอกจากที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 9 ค่าฤชาธรรมเนียมระหว่างโจทก์ที่ 1 กับจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 ที่ 9 ถึงที่ 12 และจำเลยร่วม และค่าฤชาธรรมเนียมระหว่างโจทก์ที่ 2 กับจำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 5 ในศาลชั้นต้น กับค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

จรูญ ชีวโสภณ · อภิรัตน์ ลัดพลี · บุญไชย ธนาพันธ์สิน

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th ·
<https://www.thaideka.online/deka/436-437/2559>